

Ози

Снимки: Личен архив

Денят е петък, 13 февруари, а годината е 1970-а. Излиза дебютният едноименен албум на Black Sabbath. Още след първите звуци на злокобно биещата камбана, гръмотевичната буря, страховития китарен риф на Tony Iommi и встъпителните думи "What Is This That Stands Before Me?", изпети от Ozzy Osbourne така, че да накарат кръвта на всеки да се смрази, става ясно, че музиката вече никога няма да бъде същата. На хард рока се придава ново звучене, а основата на хеви метъла е вече поставена. Съвсем не случайно "Black Sabbath" често е сочен за първия хеви метъл албум, а групата е смятана за родоначалник на този стил. Албумът

наистина променя тежката музика в световен мащаб, като и показва съвсем нови и неразкрити до този момент хоризонти. В него слаб момент няма - всяка песен е шедьовър. Но ако трябва да говорим за най-известни композиции от албума, парчета, които са добили най-голяма популярност, след заглавната разбира се, трябва задължително да споменем и брилянтната "Evil Woman (Don't You Play Your Games With Me)". Песента и до днес е сред любимите на феновете на ранния Black Sabbath - този с легендарния Ozzy Osbourne. Учудващ за всички си остава фактът, че освен във въпросния албум, тя е издадена единствено и само в двойния "The Best" от 2002-ра, носещ името "Symptom of the Universe: The Original Black Sabbath (1970-1978)". И това при положение, че групата има цели четири "The Best" издания. "Evil Woman" дори не е намерила място в нито един от петте лайв албума на метъл законодателите от Бирмингам (включително DVD-то "The Last Supper" от 1999 година). Защо е така? Причината може би се крие в малко известния дори и на сериозните фенове на групата факт, че песента всъщност не е на Black Sabbath. Бърз преглед на обложката на дебютния албум показва, че нейни автори са Wiegand/Wiegand/Wagner. А кои всъщност са те?

През 1967 година в град Минеаполис, щата Минесота, братята Dick Wiegand (китара) и Larry Wiegand (бас), заедно с Dave Wagner (вокали), създават блус-рок групата South 40. В първоначалния състав влизат още Harry Nehls (барабани) и Dave Middlemist (орган). През 1969 година групата сменя името си на Crow, както и своя барабанист с Mike Malasgar. В този състав и под това име през януари 1969-а групата записва 5 песни: "Time To Make A Turn", "Busy Day", "Gonna Leave A Mark", "White Eyes" и "Evil Woman (Don't You Play Your Games With Me)". До края на годината групата успява да запише и първия си албум - "Crow Music", в който място намира, разбира се, и "Evil Woman". Въпреки настойчивите молби на музикантите, компанията издател ("Amaret Records") отказва да пусне на пазара песента като сингъл. Вместо нея са избрани "Time To Make A Turn" и "Busy Day". След не особено добри продажби, компанията все пак се съгласява и пуска втори сингъл - винил, отново с две песни: "Evil Woman" и "Gonna Leave A Mark". Разглежданата от нас песен незабавно става хит, като успява да продаде феноменалния за времето си (а дори и за днес) тираж от 600 000 бройки! Член на групата споделя: "Накрая те ни чуха и издадоха "Evil Woman". Плочата излезе на големия пазар (Сиатъл) през октомври и до края на годината бяха продадени около 600 000 копия. "Billboard" съобщи, че песента е достигнала до 19-о място в класацията, а "Cashbox" я класираха на 7-о място. Независимо от това, такъв обем на продажби винаги са считани за търговски бум в очите на всички." Песента действително е била голям хит за времето си. Това дава обяснение защо Black Sabbath са избрали да направят кавър именно на нея и да я включат в дебютния си албум.

До края на съществуването си Crow записват още 4 албума (включително "The Best"), както и издават още 7 сингъла. Въпреки това, те никога повече не успяват да постигнат успеха, който са имали с "Evil Woman". През 2006 година групата се събира отново, издава албум и тръгва на кратко турне в САЩ. Crow ще останат в историята като "блус-рок група, базирана в Минеаполис, активна от 1967-а до 1972-ра година, чиято най-известна песен "Evil Woman (Don't You Play Your Games With Me)", е кавърирана от Black Sabbath".

Пътешествието на песента започва от Минесота и минава през Бирмингам. Но не спира до там, а продължава пътя си. След като през 1969 г. Crow записват "Evil Woman", а през 1970-а Black Sabbath ѝ правят кавър, през 1971 г. още една група се нагърбва със задачата да запише въпросната песен. Тук идва и най-интересното, а и именно това е причината, поради която разказваме тази история. Защото следващата спирка на "Evil Woman" е..... София!

През 1970 г. в България е създадена Вокално-инструментална група "6+1" с диригент Иван Пеев. Една година по късно, през 1971-ва, групата издава плоча с четири песни: страна I - "Безкрай", "Ти си моя съдба" и страна II - "Мини", "Нищо особено". Песента "Мини" е именно кавър на "Evil Woman", с тази разлика, че текстът е на български и е коренно променен. Този тип песни у нас се наричат "преводни" - мелодията е същата, а думите са на български, като в огромната част от случаите нямат нищо общо с оригиналния текст. Кое то, разбира се, е нормално за онези години - никой е нямало да издаде песен, изпята на английски език. Българският текст е написан от Ж. Кюлджиева и диригента Иван Пеев. И макар днес той да звучи по-скоро смешно, за времето си е бил актуален и е имал подчертано сексуален подтекст.

Учудващ е факта, че през далечната 1971-ва година, в комунистическа България, само 3 години след събитията в Чехословакия и 7-8 години след закриването на лагерите в Белене и Ловеч, е било допуснато някой да издава песен, записвана от не кого да е, а Black Sabbath. Разбира се, както казах вече, сега текстът звучи смешно, безобидно, а на моменти - може би и нелепо. Но днес времената са други. Тогава се е изисквало най-малкото доста смелост, за да се изпълни подобна песен. Човекът, който пее българския вариант на песента, е роден на 25 август 1946 г. и се казва **Александър Петрунов**. Предполагам, че на повечето български меломани името е познато. Именно той е един от създателите на Сребърните гривни - заедно с Бъндарациите те са считани за първите български рок групи. След разпадането на въпросната формация, Петрунов, който е известен навсякъде като Сашо Гривната, взема участие в огромен брой групи и оркестри, свири с едни от най-известните за онова време музиканти. Заедно с Иван Пеев създава група 6+1, по-късно е главно действащо лице във формациите Вариант Б и Super Seven. Именно той е и първият вокалист на легендарната група Тангра - това е така нареченият "първи период на Тангра", когато формацията е ориентирана към хард рока. С Александър Петрунов като вокал групата прави първия си пробив и добива голяма популярност. Това става през 1978 година, когато Тангра печели първа награда на "Младежки конкурс за забавни песни" с една от най-хубавите български рок балади - "Ако имаш време." Това си остава и най-големият хит на Тангра с Петрунов. През 2000 година група Аналгин, чийто вокал е Звездомир Керемидчиев (Звезди) от Ахат, прави кавър на песента и я включва в дебютния си албум "7 рани - 7 кръста".

В края на 70-те години, несъгласен с тоталитарната комунистическа система у нас и с липсата на възможност за свободна изява на собствената си воля и идеи, Александър Петрунов напуска страната ни и от тогава живее в САЩ. Когато "Metal Katehizis" стартира рубриката си "Когато се каляваше стоманата", ние знаехме, че ще е доста трудно да открием и интервюираме някои от изпълнителите, които са дали на рок музиката у нас много, нейни родоначалници са и имат какво да ни разкажат. Такъв беше и случаят с Александър Петрунов. Верни на принципа, че след като сме се хванали на хорото, ще го играем до край, и с доста усилия, все пак успяхме да го открием и да поговорим с него за неща, случили се преди повече от 40 години. Представяме ви (вероятно) единственото интервю със Сашо Гривната, дадено за българска медия след демократичните промени у нас.

Metal Katehizis: Здравей! Бих искал да те върна доста години назад. Как беше създадена групата Сребърни гривни? Как започна всичко?

Александър Петрунов: Ще трябва по-накратко да ти отговоря, защото това е голяма част от моя живот. Аз практически съм свирил с всички възможни певци, певици и групи в България. Всички големи имена минаха през мен или аз свирех с някои от тях. В началото, когато започвахме със Сребърните гривни, имахме друго име - Огнените момчета. Тогава нещата в България бяха такива, че системата се уплаши от това име. Бяхме принудени да го сменим. На едно свое поредно участие в телевизията, което направихме с Чачо Бояджиев, имаше един редактор, на когото никога няма да забравя името - Камен Русев. Всъщност, той ни кръсти. Видя, че всички имаме сребърни гривни на ръцете. Те бяха и все още са много популярни. На някои места ползват тези гривни за идентификация. Примерно в армията. Ние имахме такива. Нашето шоу започваше след като си събирахме ръцете на един от барабаните на Жоро - нашият барабанист. Заради това Камен Русев измисли това име.

Никога не съм знаел, че името ви идва от такава случка, както и че сте имали такива гривни.

Точно от там идва. Но хората не знаят доста неща, защото общо взето ние никога не сме писали книги и истории за групата. Поради тази причина много работи не се знаят. Което не е хубаво, защото ние, заедно с Бъндарациите, бяхме първите рок групи в България. Имаше и разни други, които се появиха малко по-късно. Вили Кавалджиев направи някаква група. Но трябва да кажа, че ние бяхме най-напред, ако мога така да се изразя. Бяхме и най-лудите. Същевременно бяхме много гонени - за стил, за коси. Имаше наши концерти, на които публиката разбиваше залите. Непрекъснато ни викаха в партийните организации, за да даваме обяснения. Бяха много луди времена, защото системата беше комунистическа, а Rock 'N Roll-ът беше нещо, което тази система не разбираше. Мислеха, че е някаква идеология. Че е нещо, чиято цел е да разбие комунизма. Много такива ненормални работи имаше. Днес като се сетя за тях, и се смея.

Каква музика свирехте и какви концерти изнасяхте?

Първо започнахме с преводни песни. Никой тогава не пишеше музика за групи. Всъщност, това бяха песни на западни групи, но ние ги правехме с български текст. Освен това е важно да кажа, че ние сме първата рок група у нас, която задълба много сериозно във фолклора. Направихме наистина стойностни и уникални за България неща, но отново системата тръгна срещу нас. Въпреки че самият Филип Кутев харесваше доста нашите композиции и дори ни предложи да правим заедно концерти. Ние да свирим в първата част, а те - във втората. Дори на турне в САЩ щяхме да ходим по този начин. Това, разбира се, не стана, защото разни комунисти, генерали и глупаци ни попречиха. Непрекъснато ни спираха концерти и участия в телевизията. Ние ги наричахме "селяни". Хора от провинцията - генерали... Прости хора. Те не разбираха - като те видят с малко по-дълга коса и като скачаш малко повече на сцената, за тях си вече потенциален враг, ха-ха-ха... Ти си много млад, не ги знаеш тези неща.

Е, аз хванах последната част от комунизма, последните десетина години ги помня доста ясно. Но за времето за което говориш, знам от баща ми.

То беше смешна история. Глупакът, когато е спял, ти каквото и да направиш, той си остава спял. Въпреки, че днес всички тези, за които говоря, са най-големите капиталисти.

Кои са били членовете на Сребърни гривни?

През Сребърните гривни минаха може би най-добрите музиканти на България. Валентин Стефанов (китара) и аз - това са всъщност хората, които създадохме групата. След това взехме Жоржан Банов и Трошан Владовски. Те свиреха в една друга група, за жалост не й помня името. Това беше основата на Сребърните гривни. Започнахме да изпълняваме инструментални неща - в началото на 60-те още не се пееше. Малко след това при нас дойде Георги Станков - пианист и много добър музикант. Петър Славов също се присъедини към нас. По-късно стана барабанист на ФСБ. Симеон Щерев - Банана, флейтист - също дойде в групата. Може би най-големия флейтист в Европа. През барабаните минаха Крум Калъчев, Хари Гарабаджиян (арменец, в момента е в Германия) и Георги Манчев (живее в Калифорния). Панайот Михайлов беше клавирист - наистина много добър музикант. В момента е в Швеция. Доста хора са минали през Сребърните гривни. Все добри музиканти. Малко по-късно, когато започнахме да включваме и фолклорните елементи, останахме напълно неразбрани от тогавашната власт. Всъщност, те ни помогнаха да се разпаднем. Всеки от нас тръгна нанякъде. Аз останах в България за известно време, защото мен не ме пускаха да изляза.

Поддържаш ли връзка днес с някои от членовете на Сребърните гривни?

С абсолютно всички! Чуваме се непрекъснато.

Защо според теб групата и до днес има легендарен статус, въпреки че за нея не се знае вече почти нищо?

Ние направихме неща, които - да речем - в Англия ги направиха само The Beatles. Нямахме други като нас. Аз уважавам много всички останали музиканти, но това е нещо, което дори не знам как да ти го обясня. С някои банди става, с други - не. По времето на The Beatles имаше повече от 120 страхотни британски групи. Дори по-добри от тях. Но днес всички знаят и помнят The Beatles. Така беше и с нас в България. Правехме такива концерти и шоута и бяхме толкова луди и екстравагантни, че ако някой реши да напише книга за това, тя ще стане бестселър в България. Не се шегувам. Мога да ти разказвам за неща от ония години, от които ти ще останеш изумен. Въпреки че бяхме комунистическа държава. Ставаха такива неща, че няма да го повярваш. Затова може би останахме като една легенда. Аз лично останах и след разпадането на групата доста години в България. Направих много групи и участвах в много формации. Свирил съм и с Лили Иванова, Емил Димитров, Йорданка Христова, Богдана Карадочева, Марги Хранова... Няма с кой да не съм правил оркестър и да не съм пътувал по турнета. Но Сребърните гривни останаха в спомените на хората.

И до днес си си запазил прякора Сашо Гривната, с който всички те познат. Какво са за теб Сребърните гривни? И изпитваш ли носталгия по онзи период?

Разбира се, че изпитвам носталгия. Но от една страна нямам много време да я изпитвам тази носталгия, защото съм много зает. От друга - като си говоря с някой от групата и определено се връщам в онези времена. Сега Жоржан се върна от България и ми каза, че говорел с хора, които искали да се съберем за един-два концерта. Скоро като си говорехме за това, всички се развълнувахме много. Разбира се, не знам до колко това е възможно. Все пак, всички ние сме в различни страни. Всеки от нас прави нещо различно. Вальо, примерно, си е във Финландия. Там си свири, има си своите проекти. Занимава се с караоке. Жоржан пътува непрекъснато. Аз свирия и произвеждам музикални инструменти. Гого Станков получи удар - не е много добре. Петър Славов - Пъпеша почина, Хари е в Германия. Такова нещо днес не е много лесно да стане. Освен ако някой не каже: "Тука имам едни пари, готов съм да ги дам за това." Защото нещата стават точно така. Дори всички големи групи тук в Америка и в Англия - познавам доста от тях, приятели са ми - всичко става със спонсори.

Има и нещо друго. В началото на 80-те години аз приех Исус Христос. Повярвах в Бога. Станах християнин и нещата ги виждам вече много по-различно от това, както съм ги виждал навремето. Правя връзка между нещата и виждам колко е било несправедливо да не отдаваме слава на този, който е създал всичко. Това, разбира се, са други теми, за които може би ти нямаш интерес, но аз не мога да не ги спомена. Вярвам в Бога, семейството ми и децата ми - също. И благодарим на Бога всеки ден, за неговата доброта, за благословията, за живота ни. И според мен това е правилният път. Нямам нищо против музиката, все още свирия, продуцирам и т.н. Не съм толкова активен, както едно време, защото имам една своя нова линия за инструменти. Започнах да правя страхотни бас китари. Много големи имена свирят на тях. Така че и целта ми не е вече да свирия толкова много. Не ми се и пътува - тук разстоянията са огромни. За да отида до съседния град и да направя един концерт - 3 часа ми е само пътят.

Как се разпаднаха всъщност Сребърните гривни?

Реално погледнато ние не сме се разпаднали. Те ни разпаднаха, ако мога така да се изразя. Защото когато всичко е против теб, говоря за системата, разбира се, не е възможно да се върви напред. Успявах всички онези, които пееха и угаждаха на комунистите. Ние им казахме, че се "навеждат". Бяхме против това, не приемахме нищо. Не ги обичахме. Защото тяхната идеология не беше нашата идеология. Това, което те правеха и проповядваха, беше лъжливо. Независимо, че сме били млади момчета, ние явно сме го разбирали. Това не беше правилният път. Не може един човек да живее без свобода. Още тогава го знаехме и точно това беше страшното. Много млади разбрахме нещата. И всеки в един момент реши да търси своя път, да се махне от тук. Нямаше смисъл да се стои в България. Те ни задушаваша. Така се получи, че аз напуснах последен кораба. Жоржан Банов беше пръв - отиде в САЩ, след него тръгна и Трошан Владовски - в Канада. Гого и Вальо отидоха в Швеция, а по-късно Вальо се премести във Финландия. Петър Славов започна да работи с ФСБ. Аз започнах да работя с изпълнителите, които преди малко изброих. Малко по-късно се включих и в група Тангра.

Една от групите, в които ти участваш след Сребърните гривни, се нарича 6+1. Кажни ни няколко думи за тази група и за този период.

6+1 е група, която направихме с Иван Пеев. Той беше много добър музикант. Беше мъж на Лили Иванова. В този период свирехме с нея. Така се получи, че аз и тя се скарахме доста. Иван взе моята страна в този спор. Тогава с него се отделихме и създадохме въпросната група 6+1. Всъщност, аз бях 1, а останалите бяха 6, защото групата беше с брас секция. Тромпет, тробмон, саксофон... Също много добри музиканти. Доста изпълнители работеха с нас тогава - Йорданка Христова, Мустафа Чаушев, Марги Хранова... Направихме доста хубави записи.

Един от тези записи, за които говориш, е песента "Мини". Помниш ли я?

Да, разбира се. Това е преводна песен.

Да, тя е преводна песен на Black Sabbath. А оригиналът е на група The Crow.

Точно така. Аз между другото се познавам с певица на Black Sabbath - много добър приятел ми е.

Правите този кавър през 1971-ва година. В този период и с тази система, за която ти няколко пъти вече говориш, не ви ли беше страх да правите кавър точно на Black Sabbath?

Аз ти го казвам и по-рано - никога не съм се страхувал. Винаги съм се борил. Ако вярвам в едно нещо, се боря за него. Както казват хората - ако вярваш в Бог, ти трябва да го проповядваш. Не може да спекулираш с нещата. Ако аз съм комунист - ще бъда комунист до края. А не след това да ставам фашист, примерно. Ако вярвам в Rock 'N Roll-a, вярата ми ще е завинаги. Няма място за скриване и лъжа. Ако си честен, нещата стават, ако спекулираш - нещата рано или късно умират. Така беше и с музиката. Между другото, за онези години аз съм единственият музикант в България, който пъ по телевизията на английски. Записахме страхотни неща на английски и много са ме гонили заради това.

С 6+1 направихме няколко турнета. Дори в Куба ходихме. Няколко плочи издадохме, беше много гот! Много добри музиканти свиреха с нас.

Текстът на песента "Мини" е абсолютно различен от оригиналния. Но въпреки това, за времето си, е провокативен и със сексуален подтекст. Как успяхте да се преборите с цензурата?

Само ще ти кажа, че ако всичко, което съм композирал и записал, беше издадено, сигурно щях да имам 10-20 албума и не знам още колко сингли. Но това е цензурата - от време на време нещо ще успее да мине. А и много хора стояха зад мен и зад нас, защото ни вярваха и ни харесваха. За тях ние бяхме едно явление. За себе си съм чувал, че ме наричат "бащата на Rock 'N Roll-a в България". И всички тези неща донякъде са така, защото аз и още няколко човека вярвахме и вървахме напред. И не ни пукаше. Не сме мислили за правене на пари, за кариера.

До колкото знам, с 6+1 имате записан и кавър на Deep Purple. И други български групи в онези години изпълняват кавъри на западни групи, но не съм чувал за други, освен вас, които да правят официални записи.

Да, така беше. Това започна с 6+1, по-късно с Тангра направихме няколко подобни неща. С Вариант Б също. След това направих и една група, която кръстих Super Seven Band, защото в нея имаше седем супер музиканти. Кирил Вълков - тромпетист, Киката - саксофон, Личо Стоунса - китара... Големи имена за времето си. Направихме страхотни неща, дори няколко турнета имахме, но отново се разбихме, защото нямаше никаква подкрепа. Комунистите спонсорираха и поддържаха само групи, които свиреха каквото те искат. Ние, особено със Сребърните гривни, живеехме почти денонощно в студиото. Имаме стотици записи, които така и не видяха бял свят - или се унищожаваша, или просто не се пускаха. Това, което се пускаше, бяха все такива песнички за партията, за народа, леки неща... Ние просто трябваше да правим нещо, защото обичахме музиката.

Ти си първият вокалист на група Тангра. Как се стигна до привличането ти в тази група?

В този първи период на група Тангра в състава влизаха Боти Панов, Никола Бусеров - много добър китарист от Пловдив, Марсел Барух беше барабанист, по-късно си отиде в Израел, и Константин Марков. Аз по това време работех с Емил Димитров. Бяхме на турне в СССР, а след това направихме и няколко концерта в България. Така се получи, че една вечер попаднах в една катастрофа. Пострада лявата ми ръка - почти не можех да я мърдам. Затова, когато започнах с група Тангра, аз само пеех. Просто тогава не можех да свиря на баса. С тях записахме много хубави неща, направихме и едно турне в България.

С Тангра изпълняваш една от най-хубавите български рок балади - "Ако имаш време". С нея печелите и първа награда на "Младежки конкурс за забавна песен". Разкажи ни малко повече за песента и за тази награда.

Да ти кажа честно, аз много не съм привърженик на този тип конкурси и състезания. А и тогава практически нямаше с кой да се състезавам. Как да ти го обясня? Ако ти си измислил колата, може ли да се състезаваш с мен, който се учи как да я прави? Не можеш. Така съм се чувствал тогава. Не че съм горд с това, просто такава е истината. И винаги съм мразел да се състезавам. Но те, групата, ме навиха. Затова и отидохме. Аз не съм отишъл да взимам награди. Имах удоволствието да го изпея това парче, защото стана много хубаво. Те пък взеха, че ни дадоха първа награда, ха-ха-ха... Чак и днес не мога да повярвам, ха-ха-ха... Всичко се случва.

Знаеш ли колко много неща съм записал с най-различни групи и изпълнители? Всичко изчезна, всичко се потурчи. Когато от време на време се връщам в България, си говоря с приятели, музиканти и певци. Всички те

ми казват, че и с тях е станало по същия начин. За съжаление комунистическите хуни унищожиха доста стойностни неща. Нямаха никакъв респект към нищо. Всяка една култура в света има респект към нещо, което се е случило, на базата на което става следващото и т.н. Те го пазят и го ценят. Оказа се, че, както ти казваш, за нас в България най-малко се знае и най-малко се говори, защото всички мислят, че са големи, всички мислят, че са направили всичко, а забравят, че то си има история, има си стъпки, по които се е минало, докато се стигне до тях. Ние не може да сме тук, ако преди нас не е имало някой друг.

С какво ще запомниш годините си в Тангра?

С лудостите... С концертите... С турнетата в СССР. Такива концерти правехме там, че направо побърквахме руснаците! Колко арести имаше покрай нашите концерти... Rock 'N Roll! Какво мога да кажа повече?

Телевизионно участие на Сребърните гривни, 1965 г.

Заради системата, за която толкова много говориш, ли напусна България? Как се стигна до това решение?

Не само. Едно от нещата, примерно, не беше системата, защото към края нещата започнаха полека-лека да се променят. Вече можеха да се видят млади певци с дълги коси. Но най-вече напуснах заради промяната, която настъпи в моя живот. Аз промених коренно изключително буйния и луд живот, който водех до тогава. Приех Исус. Видях, че Бог е реален и истински. Отговаря на молитва, стават чудеса. Примерно, първият ми син е отговор на молитви. Ние не можехме да имаме дете. Много чудеса и знамения имаше в живота ми. А комунистите, които до този момент ме гонеха заради предишния ми начин на живот, започнаха да ме притесняват и притискат защо съм започнал да вярвам в Бога, ха-ха-ха... Тогава прецених, че това вече ми идва твърде много. Едно време - за музика, сега - за Бога... Аз съм свободен човек! Няколко пъти ме викаха за обяснения и реших, че вече няма смисъл. Освен това си имах непрекъснато проблеми, когато се връщах от турнета в чужбина. След едно турне с Лили Иванова, примерно, неколккратно ме викаха за обяснения, какво съм бил казал в чужбина. Ще си казвам каквото си искам, аз съм свободен човек! На мен не ми пукаше - говорех си истината. Не ми харесваха в СССР много неща и си ги казвах. Съвсем обикновени неща - като например, че храната им не е хубава. Те ме подгониха заради такива работи. И когато на едно място споменах, че не искам децата ми да растат в такава система и искам те да са свободни хора, за да определят сами живота си, те съвсем подлудяха. Оказа се и че в България е пълно с шпиони и предатели. Не знам дали е още така, но чувам страшни работи. Дори за свои близки и приятели. Помня как веднъж ме извика един генерал и ми каза: "Виж какво, твоето досие е толкова голямо, че си като Васил Левски. Само ти и той имате такива досиета!", ха-ха-ха... "Тези, които уж са ти приятели, говорят зад гърба ти и те топят. Правят го, защото ти завиждат." Това ми каза.

Занимавал ли си се с музика след емигрирането си? Ти спомена някои неща, но все пак ще е хубаво да ни разкажеш малко по-подробно за това.

О, да. Веднага след емигрирането си започнах да свиря. Запознах се с много хора. Свирил съм с едни от най-големите звезди на джаза в Америка. Но след като приех Исус, след като станах християнин, имаше нещо, което ме смущаваше. В стила на живота на рок музикантите. За това и издадох четири албума в Америка - рок музика, но с християнски текстове. Когато комунистическият режим падна, аз се върнах за малко в България и раздавах тези албуми безплатно. Защото дълбоко в себе си аз винаги ще си остана българин, обичам България

и обичам българските хора. Това, разбира се, няма нищо общо с онази гнила система, която хората имаха преди години.

Много съм горд с тези албуми, а и получих чудесни отзиви от хората за тях. Щастлив съм, че ги направих. След тях продуцирах един албум на една певица. С нея изнесохме няколко концерта. В последствие започнах да свиря само в църкви. Там ми беше най-добре. В момента, понеже съм много зает с инструментите, които правя, съм си дал малко почивка и не свиря никъде.

Това беше и следващият ми въпрос. С какво се занимаваш днес? До колкото имам информация, работата ти е свързана с дизайн на бас китари. Вярно ли е?

Да, това е главното нещо с което се занимавам. Можете да влезнете в моя сайт (www.petrounov.com) и да разгледате за какво става въпрос. Сега рядко участвам в разни концерти, не съм толкова активен, колкото навремето. Основното нещо, на което посвещавам времето си, са тези бас китари. Изпълнявам целия цикъл - дизайн, производство, продажба. Опитвам се да вляза в голямата индустрия, която се занимава с този тип продукти. Защото тук този бизнес е наистина огромен, дори не можеш да си представиш колко. Но Бог е добър с мен, с моите китари свирят много добри басисти, някои от които са големи имена. Това е нещото, с което се занимавам в момента.

Мисля си, а и често го обсъждам с приятелите си, че ако един ден е рекъл Господ, а и имаме малко повече пари, ще се съберем да посвирим отново. Да направим един хубав концерт, нищо, че сме вече на години.

В тази връзка - помниш ли кога е бил последният път, когато си изпълнил "Ако имаш време"?

О, не. Това е въпрос, на който не мога да отговоря.

А има ли шанс да я изпълниш някога отново и то - пред българска публика?

Защо не? Аз, разбира се, ако това стане, ще я направя по друг начин. Защото нещата са коренно различни. Опитът, който имам за всичките тези години, може би би ме накарал да я изсвирия в джаз вариант... Не знам. Хората казват, че когато един музикант остарее, започва да свири джаз. Джазът е изключително сериозна музика. Без да омаловажавам останалите стилове. За мен всяка музика е сериозна, между другото, всичко е хубаво и трябва да се уважава. Но явно, че помъдряваш и натрупваш опит в музиката с годините. Това е нещо, което не се учи. То става. Просто ставаш по-добър като инструменталист и изпълнител. Но за съжаление ставаш и по-стар и вече никой не те иска, ха-ха-ха... По този повод ти казвам, че бих направил песента по малко по-различен начин, бих я променил. Въпреки че по начина, по който я бяхме направили навремето, тя стана уникална. Когато я слушам от време на време, ми звучи актуално и страхотно. Васил Найденов тогава пееше отзад бек вокал. И пееше прекрасно.

Благодаря ти за този разговор. За финал, би ли казал няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"?

Бих им казал, че музиката е голямо нещо! Много често съм си мислил, че ако си затвориш ушите един ден, сигурно няма да има смисъл от нищо. Ако музиката спре да съществува за една седмица във филми, по улици, по радио, къщи, навсякъде - сигурно ще бъде много страшно! Мисля, че музиката е дар от Бога. Той е този, който дава и раздава, а дали ние правилно я употребяваме или не - това е вече личностен избор на всеки. Знаем, че Бог се радва и обича всички, които свирят и пеят, и аз много се радвам, че съм християнин. Бих желал всеки един човек да познае Бог. Да живее и да обича музиката, но и да познае живия Бог. Защото това е още по-чудно от музиката. Това е нещо, което изпълва всичко на сто процента в живота на човек. Дава смисъл, дава сила, дава енергия. А на теб специално ти благодаря. Почувствах се прекрасно.

Сашо Гривната в наши дни

